

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **L. V. N.**, zastoupen JUDr. Hugem Körblem, advokátem se sídlem Hybernská 1007/20, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2025, č. j. 21 A 20/2025-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-13645-22/DP-2024, kterým byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu stěžovatele na území.

[2] Stěžovatel podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu uzavření dohody ze dne 3. 5. 2024 s DBS Czech s. r. o. o poskytování jazykové a další výuky, která měla být zahájena dne 1. 8. 2024 a měla trvat 12 měsíců. Je v ní uvedeno, že stěžovatel výslovně bere na vědomí, že výsledkem kurzů není žádná oficiální zkouška a kurzy nenaplnují definici studia dle českých právních předpisů. Stěžovatel se

předtím účastnil jazykové a odborné přípravy ke studiu akreditovaného studijního programu Informatika v ekonomice na Ekonomické fakultě, VŠB - Technické univerzity v Ostravě v akademickém roce 2022/2023. Následně se ve školním roce 2023/2024 zúčastnil intenzivního jazykového kurzu poskytovaného společností Lingua Sandy s. r. o., která byla rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 29. 5. 2023, č. j. MSMT-3478/2023-3, zařazena na seznam vzdělávacích institucí poskytujících jednoleté kurzy cizích jazyků s denní výukou podle § 15 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.

[3] Stěžovatel v **žalobě** namítal, že žalovaná nevymezila neurčitý právní pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území a nespecifikovala, které konkrétní skutkové okolnosti stěžovatelova případu pod daný pojem spadají. Stěžovatel po celou dobu plnil účel pobytu a řádně docházel na vyučování. Obvyklým zamítacím důvodem dle stěžovatele by bylo neplnění účelu pobytu, např. absence na vyučování či opakování studia z důvodu nepřítomnosti. Skutečnost, že jeho postup ve vzdělávání neodpovídá očekáváním žalované, není důvodem pro neprodloužení oprávnění k pobytu.

[4] **Městský soud** se ztotožnil s posouzením konkrétních skutkových okolností žalovanou. Dospěl k závěru, že žalovaná umožnila stěžovateli, aby si během dvou let osvojil český jazyk na dostatečně vysoké úrovni a mohl zahájit studium na vysoké škole. Jazykovou přípravu nelze prodloužovat bez časového omezení a bez konkrétního plánu, jak naplnit účel dlouhodobého pobytu. Městský soud zdůraznil, že stěžovatel v žalobě nepřednesl žádný svůj plán, aby své znalosti nabyté v jazykových kurzech využil ke studiu na vysoké škole, případně jak konkrétně by jej další rok studia k tomuto cíli přiblížil. Městský soud akcentoval, že minulé neúspěšné žádosti o zaměstnaneckou kartu nesvědčí o budoucím akademickém směřování stěžovatele. Z rozhodnutí žalované nevyplývá, že by stěžovatelova žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta, protože by účel pobytu byl nedostatečně spjat s Českou republikou, proto tedy usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, na které stěžovatel odkazoval, není v jeho případě relevantní.

[5] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že městský soud nevypořádal jeho námitku ohledně vymezení neurčitého právního pojmu, kterým jsou jiné závažné překážky pobytu cizince na území; žalovaná měla neurčitý právní pojem ve svém rozhodnutí vymezit a poté definovat, které konkrétní skutkové okolnosti případu pod tento pojem patří. Stěžovatel namítal v žalobě, že rozhodnutí žalované bylo založeno na požadavku, který v zákoně o pobytu cizinců uveden není. Konstatoval, že dodržuje právní předpisy a dodržuje účel pobytu, který mu byl povolen, a postupuje v souladu s právními předpisy, pokud se své pobytové oprávnění snaží prodloužit.

[6] Stěžovatel se dovolává usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, ve kterém dle stěžovatele Nejvyšší správní soud kritizuje požadavky ze strany OAMP či žalované vůči cizincům, které nejsou v zákoně o pobytu cizinců výslovně uvedeny. Nejvyšší správní soud považuje za nesprávné a nezákonné a neférové, pokud OAMP či žalovaná vyžadují po cizinci něco, co cizinec nemá šanci vědět, že po něm bude požadováno. Městský soud tím, že aproboval závěr žalované, aproboval požadavek

pokračování

vůči cizinci, který vyžaduje, aby se cizinec nějakým způsobem, který není ale definován, v rámci svého pobytu v České republice posouval výše, přitom to, jestli se jedná o posun výše, má záležet čistě na úvaze správního orgánu. Pak se ale cizinec dostává do situace, která není samozřejmě v pořádku, a to do situace, že i když bude plnit právní předpisy a dodržovat a snažit se dodržovat účel dlouhodobého pobytu, vždy bude v nejistotě, že jeho stávající pobytové oprávnění nemusí být prodlouženo či nové mu nemusí být uděleno. Městský soud hodnotil, za jakým záměrem se stěžovatel do České republiky přestěhoval a jestli k tomuto záměru došel. A protože k němu dle městského soudu nedošel dostatečně rychle, schválil městský soud, že je legální, aby cizinec o pobytové oprávnění přišel. Stěžovatel zdůrazňuje, že neměl absence v jazykových kurzech a je v nich aktivní. Pro stěžovatele, který je vietnamské národnosti, je učení českého jazyka těžší než pro slovansky hovořícího člověka.

[7] Stěžovatel odkazuje na jiný rozsudek městského soudu ze dne 31. 3. 2025, č. j. 1 A 9/2025-57, kde stěžovateli nebyla prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ale bylo to z důvodu jeho četné absence, neomluvených hodin a také proto, že si omluvenky psal sám. To nebyl zdaleka případ stěžovatele. Dle stěžovatele tak byla porušena zásada obdobného rozhodnutí za obdobných podmínek, respektive zásada spravedlivého očekávání, protože řada pobytových oprávnění v podobné situaci je prodloužena. Ministerstvo například běžně prodlužuje pobytová oprávnění za účelem studia i v situaci, kdy žadatel studium na vysoké škole opakuje či mění vysokou školu. Stejně tak ministerstvo neruší a prodlužuje zaměstnanecké karty i v situaci, kdy cizinec mění často zaměstnání a dodrží účel pobytu, který se projevuje zejména v pravidlu 60 dnů pro oznámení o změně zaměstnavatele po skončení zaměstnání.

[8] Nakonec stěžovatel namítá nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života; stěžovatel žije v České republice se svou snoubenkou.

[9] Žalovaná ve **vyjádření ke kasační stížnosti** konstatuje, že dle jejího názoru kasační stížnost není důvodná a odkazuje na své vyjádření k žalobě, kde se vypořádala s aplikací neurčitého právního pojmu závažná překážka pobytu cizince na území vzhledem k individuálním okolnostem stěžovatele. Žalovaná uvádí, že po stěžovateli rozhodně nebylo v rámci jeho pobytové historie vyžadováno něco, co by nebylo předem definovatelné a předvídatelné. Byl to naopak sám stěžovatel, který při vstupu na území deklaroval, že bude na území studovat jazykovou a odbornou přípravu za účelem dalšího studia na vysoké škole, ale namísto toho, ačkoli mu správní orgán I. stupně umožnil si jazykovou přípravu prodloužit, byť jiným jazykovým kurzem nespádajícím pod § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl následně své vysokoškolské studium zahájit, opět v zásadě bezcílně hodlal absolvovat další jazykový kurz, jehož náplň a povaha dle názoru žalované rozhodně nesměřuje ke snaze o studium vysoké školy, kterémuž závěru nepřispívá ani skutečnost, že stěžovatel krátce po příjezdu na území České republiky požádal o zaměstnaneckou kartu. Žalovaná konstatuje, že plněním účelu pobytu studia či vzdělávání není myšlena jen docházka do výuky, ale též odraz studia v konkrétních výsledcích, tj. získávání zkoušek a zápočtů. Avšak ani tyto závěry nedopadají na případ stěžovatele, jelikož u něj důvodem neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla jiná závažná překážka pobytu na území, neboť jeho dosavadní studijní a vzdělávací aktivity byly bezúčelné a stěžovatel v průběhu správního řízení ani v rámci žaloby a ani v nyní podané kasační stížnosti neuvádí nic, co by tyto závěry zpochybnilo. Stěžovateli byl umožněn vstup na území v souladu se

směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále „směrnice 2016/801“), neboť deklaroval svou vůli studovat na vysoké škole. Za tímto účelem také absolvoval akreditovaný jazykový kurz, který úspěšně dokončil. Komise pak v návaznosti na uvedenou námitku znovu připomíná, že stěžovateli nebyla žádost zamítnuta z důvodu neplnění účelu pobytu, tedy v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., ale z důvodu existence jiné závažné překážky spočívající v naprosto zjevném nedosahování pokroku ve studiu ve smyslu čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice v průběhu jejího pobytu na území České republiky. Z jednání stěžovatele totiž dle názoru žalované jednoznačně vyplývá, že jeho snahou není zahájit studium na vysoké škole, jak při vstupu na území deklaroval, ale prostřednictvím neakreditovaného kurzu, jehož součástí je opět již potřetí kurz českého jazyka, se tzv. udržet na území. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu se svými diskrečními pravomocemi za naplněním účelu zákona o pobytu cizinců.

[10] Stěžovatel na toto vyjádření žalované ke kasační stížnosti reagoval **replikou**, ve které uvádí, že zákon o pobytu cizinců nepožaduje u dlouhodobých pobytů plnění jakéhosi cíle dlouhodobého pobytu. Takové cíle nejsou definovány a nejsou ani definovatelné. Žalovaná však zjevně naplňování takového cíle od stěžovatele požaduje. Nadále tak trvá na podané kasační stížnosti.

[11] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj advokát (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Vzhledem k tomu, že se jedná o věc, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[13] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná; o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[14] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud kasační stížnost shledal přijatelnou ve smyslu výše uvedeného důvodu ad 4); stěžovatelem vznesené námitky stran zásadního pochybení městského soudu totiž nelze *prima facie* vyloučit.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení však nepředstavuje nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. nález ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. N 26/52 SbNU 247).

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný. V rozsudku obsažená argumentace tvoří koherentní celek, z něhož je zřejmé, jaké úvahy městský soud vedl k vysloveným závěrům a jakým způsobem se soud vypořádal s žalobními námitkami; věcná správnost závěrů městského soudu je již otázkou meritorního přezkumu napadeného rozsudku.

[19] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá zásah do rodinného a soukromého života, jelikož na území České republiky se nachází jeho snoubenka, nemohl soud k této námitce přihlížet, jelikož stěžovatel ji neuplatnil před městským soudem a poprvé ji vznáší až v kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nadto podotýká, že ze spisu se podává, že jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaná se nadto dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele zabývaly a dospěly k závěru, že vzhledem ke všem zjištěným okolnostem není možné shledat nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života (žádní rodinní příslušníci stěžovatele se na území České republiky nenacházejí).

[20] Pokud se stěžovatel dovolává usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, uvedené usnesení o postoupení věci rozšířenému senátu na nynější případ stěžovatele nedopadá; 2. senát Nejvyššího správního soudu se zde táže rozšířeného senátu, zda mohou správní orgány zamítnout žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu „ostatní/jiné“, protože deklarovaný účel pobytu nemá k území České republiky dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu (tvrzený účel pobytu se sice odehrává na území České republiky, avšak nevykazuje zvláště intenzivní vazbu na ni). To ale není případ stěžovatele. V případě, který byl zmiňovaným usnesením předložen rozšířenému senátu, správní orgány zamítly žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu „ostatní/jiné“, jelikož dospěly k závěru, že studium anglických jazykových kurzů nemá dostatečnou vazbu na Českou republiku a bylo by mnohem účelnější či efektivnější takovéto kurzy podstoupit v zemích, kde je angličtina

hlavním úředním jazykem. V případě stěžovatele není pochyb o tom, že český jazyk je nejefektivnější studovat v České republice. V případě stěžovatele došlo k neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vzhledem k tomu, že chování stěžovatele a další (a další) absolvování jazykových kurzů zjevně nevede k účelu dlouhodobého pobytu, konkr. zahájení studia na vysoké škole a jejím absolvování.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že je po něm vyžadováno něco, co zákon o pobytu cizinců nepředpokládá. Nutno zdůraznit, že stěžovateli nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalovaná absolvování dalšího kurzu shledala jako bezúčelné a že nevede k naplnění primárního účelu povolení k dlouhodobému pobytu-zahájení studia na vysoké škole. Stěžovateli tedy byla zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu existence jiné závažné překážky spočívající v naprosto zjevném nedosahování pokroku ve studiu. Nelze přehlédnout, že stěžovateli byl umožněn vstup na území v souladu se směrnicí 2016/801, neboť deklaroval svou vůli studovat na vysoké škole; za tímto účelem také absolvoval jazykový kurz pořádaný danou univerzitou, který úspěšně dokončil.

[22] Nejvyšší správní soud k pojmu jiné závažné překážky pobytu cizince na území v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, mimo jiné uvedl: „*V daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003-53, dostupný na www.nssoud.cz).*“ V rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, kasační soud konstatoval: „*Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j.: 9 As 80/2011-69).*“

[23] Městský soud při přezkoumání rozhodnutí žalované a posouzení žaloby postupoval zcela v intencích citované judikatury Nejvyššího správního soudu. V bodě 20 odůvodnění rozsudku městského soudu se uvádí: „*Nejprve je nezbytné daný pojem vymezit, a poté vyhodnotit, zda lze pod něj podřadit okolnosti konkrétního případu. Žalovaná postupovala v souladu s judikaturou a pojem definovala na s. 8 napadeného rozhodnutí, kde se k němu vyjádřila v obecné rovině a uvedla, že se mj. jedná o situace, kdy je prokázána zjevná pasivita cizince při plnění, resp. naplňování daného účelu pobytu.*“

[24] Správní orgán I. stupně na straně 4 svého rozhodnutí konstatoval, že překážkou je obcházení zákona, jelikož stěžovatel nežádá o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia definovaného v § 64 zákona o pobytu cizinců, namísto toho žádá o prodloužení povolení k pobytu za účelem *ostatní/jiné*, přičemž jako důvod uvádí studium. Snaží se tak obejít skutečnost, že povolení k trvalému pobytu za účelem studia lze prodloužit pouze jednou dle § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tento již v pořadí třetí kurz

pokračování

není dle správního orgánu I. stupně schopen vést k naplnění účelu, za kterým bylo povolení k dlouhodobému pobytu původně vydáno, a tím je zahájení a absolvování studia na vysoké škole. Správní orgán I. stupně tak uzavřel, že není ve veřejném zájmu České republiky, aby žadatelům bylo prodlužováno neustále povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování dalších jazykových kurzů.

[25] Žalovaná na straně 8 vymezila jako „závažnou překážku pobytu cizince na území“ ty situace, *„kdy je za dostatečně zjištěného stavu věci prokázána zjevná pasivita cizince při plnění, resp. naplňování daného účelu pobytu, čímž může být i časté střídání studijních oborů, či vzdělávání vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici, které ve svém výsledku vyústí i ve vícečetné opakování téhož ročníku téže školy nebo opakovaným nástupem na jinou vzdělávací instituci. V každém konkrétním případě musí být individuálně posouzeno, zda opatřené podklady dostatečně a bez důvodných pochybností takovou zjevnou pasivitu cizince ve vztahu k naplňování daného účelu pobytu prokazují a zda dané studijní jednání cizince, ať již ve formě konání či opomenutí ve vztahu k jeho vzdělávacím aktivitám na území, je svou povahou a individuálními okolnostmi natolik závažné, že je lze považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Jinak řečeno, zda studijní aktivita, resp. neaktivita cizince v rámci předchozího pobytu dosahovala takové intenzity, ze které lze usuzovat, že cizinec zjevně a bez závažných důvodů, které by mohly jeho jednání v individuálním případě ospravedlnovat, nesměřuje k cíli, který na počátku svého studijního pobytu dokládánými dokumenty deklaroval“*. Žalovaná uvedla, že studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, samy o sobě nejsou samoučelnou aktivitou cizince na území, ale mají směřovat ke svému naplnění, tj. formálně ke složení závěrečné zkoušky a získání příslušného titulu či osvědčení o absolvování, materiálně pak k získání příslušné odbornosti a kvalifikace, která má studentovi umožnit výkon určitého povolání. Aby mohl být pobyt cizince za účelem studia či jiných vzdělávacích aktivit na území prodloužen, musí rovněž činit dostatečný pokrok v příslušném vzdělávání. Žalovaná dále uvedla, že ne každý kurz českého jazyka, byť je spojen s osvojováním si úředního jazyka České republiky, musí nutně vést k vydání pobytového oprávnění; zopakovala, že samoučelné absolvování jazykových kurzů není v zájmu České republiky.

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak správní orgány v obou stupních dostaly požadavku definovat „jiné závažné překážky pobytu cizince na území“ a správně je aplikovaly na případ stěžovatele. Jak již uvedl městský soud, z jednání stěžovatele nevyplývá, že by jeho cílem bylo zahájit studium na vysoké škole, což je deklarovaný účel jeho pobytu v České republice, a tu úspěšně absolvovat. Stěžovatel doposavad neuvedl, ani jaký pokrok ve studiu českého jazyka učinil a proč potřebuje absolvovat tento konkrétní kurz, který ani není akreditovaný Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, aby studium na vysoké škole skutečně zahájil a absolvoval. Pokud stěžovatel soustavně namítá, že plní účel povoleného trvalého pobytu, nelze mu přisvědčit, jelikož účelem jemu uděleného povolení bylo zahájení studia na vysoké škole. To za dobu tří let pobytu na území České republiky nezahájil, namísto toho žádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici pomocný kuchař.

[27] Neplnění účelu povoleného pobytu lze přitom v obecné rovině považovat za jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015-144). Vždy je přitom nezbytné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti případu. Dojde-li správní orgán k závěru, že žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu účel dříve povoleného pobytu neplnil, nelze

toto neplnění účelu automaticky považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území a jeho žádost tak automaticky zamítnout. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, uvedl: „*Neplní-li cizinec – žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu účel dříve povoleného pobytu, správní orgán podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zruší platnost uděleného povolení. Zákonodárce v § 37 odst. 1 písm. b) výslovně uvádí jako důvod pro zrušení uděleného povolení právě neplnění účelu. Oproti tomu v situaci, kdy cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, požádá o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán toto povolení neudělí, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [§ 56 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců]. Toto ustanovení však výslovně neplnění účelu jako důvod pro neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu neuvádí.*“

[28] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, uvedl: „*U případů, kdy cizinec pobývá na území ČR za účelem studia, je totiž třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují.*“

[29] Z judikatury jednoznačně vyplývá, že cizinec je povinen naplňovat účel, za nímž mu bylo uděleno povolení k pobytu. Při rozhodování o žádosti o prodloužení doby pobytu jsou proto správní orgány povinny zkoumat, zda cizinec, jemuž bylo povolení k pobytu uděleno k určitému účelu, tento deklarovaný účel skutečně a řádně realizuje. Neplní-li cizinec účel, pro který mu bylo povolení k pobytu na území České republiky uděleno, je namíste žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět. Východiska pro tento závěr formuloval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017-29 (viz též rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81 či rozsudek ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 Azs 37/2025-46).

[30] Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaná netvrdila, že stěžovatel v minulosti neplnil účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen; ani z tohoto důvodu nebyla žádost o prodloužení povolení stěžovateli zamítnuta.

[31] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 12. 7. 2023 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování jazykového kurzu českého a anglického jazyka organizovaného společností Lingua Sandy s. r. o., jež byla akreditovanou vzdělávací institucí. Správní orgán I. stupně žádost posoudil a dospěl k závěru, že mu toto nové povolení k pobytu může být uděleno, neboť hodlá pokračovat v osvojování si znalostí českého jazyka tak aby mohl skutečně naplnit účel, za kterým do České republiky přijel, tedy zahájit a dokončit studium na vysoké škole; nové povolení k dlouhodobému pobytu bylo stěžovateli vydáno s platností do 31. 8. 2024. Stěžovatel však ani po absolvování tohoto jednoletého akreditovaného jazykového kurzu, který byl na bázi denního studia, nezačal studium na vysoké škole, což byl jeho deklarovaný účel pobytu. Namísto toho

pokračování

požádal o prodloužení povolení k pobytu za účelem absolvování kurzu českého jazyka a základních českých reálií, volitelného kurzu kosmetických služeb a kurzu bistro&gastro na DBS Czech s. r. o. Tedy, namísto toho, aby stěžovatel zvyšoval úroveň svojí kvalifikace (studium odborného předmětu na vysoké škole), tak ji de facto naopak „snižuje“. V nynějším kurzu byl rozsah výuky českého jazyka stanoven na 9 hodin týdně a u předchozího akreditovaného kurzu to bylo 20 hodin týdně. Zbytek kurzu představuje výuka českých reálií, kosmetické služby a kurz bistro a gastro. Tyto kurzy ke studiu akreditovaného studijního programu: Informatika v ekonomice na Ekonomické fakultě, Vysoké školy báňské, Technické univerzity zcela jistě nejsou schopny uchazeče o studium na vysoké škole v daném oboru adekvátně připravit.

[32] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, uvedl: „Zákon o pobytu cizinců je postaven na principu, že každý pobyt cizince na území, který není pobytem trvalým, musí být odůvodněn plněním konkrétního účelu, např. zaměstnáním, podnikáním, studiem, sloučením rodiny, resp. jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, resp. 1 rok, a tyto činnosti musí být na území skutečně vykonávány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j.: 7 As 82/2011-81). Účel pobytu na území pak musí cizinec prokázat. Z kontextu právní úpravy dlouhodobých pobytových oprávnění bez dalšího nevyplývá nárok cizince na to, že mu bude pobytové oprávnění uděleno za jakýmkoli účelem, který sám deklaruje a považuje jej za relevantní účel svého pobytu na území. Jak vyplývá i z judikatury správních soudů a Ústavního soudu, neexistuje právo cizinců na pobyt na území a každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí setrvání cizinců na svém území. Správní orgán v takovém případě posuzuje, zda cizincem deklarovaný účel pobytu je skutečně tím účelem, který buď zákon o pobytu cizinců explicitně předpokládá (viz např. účel studium, zaměstnání, podnikání, společné soužití rodiny), nebo se jedná o účel, který zákonem sice výslovně upraven není, ale jeví se jako natolik relevantní, že vyžaduje pobyt na území, resp. dlouhodobou přítomnost na území. Sem patří právě případy, kdy je žádost o pobytové oprávnění podávána ze „zbytkového“ důvodu označeného v žádosti jako „ostatní/jiné“. Především v naposledy uvedeném případě je věcí České republiky a jejích orgánů, jaký účel pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a pro který bude vydáno povolení k dlouhodobému pobytu.“

[33] Nejvyšší správní soud musí přisvědčit závěru městského soudu i žalované, že by stěžovatel žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné*, tak jako důvod uvádí studium. Ostatně i v kasační stížnosti tvrdí, že od počátku pobytu v České republice plní účel dlouhodobého pobytu a navštěvuje jazykové kurzy. Podle jeho slov je tu stále za stejným účelem (studium na vysoké škole). Pokud tedy již studium na vysoké škole není jeho cílem, tak by měl uvést, co je nyní jeho cílem a jak jej dosáhne pomocí absolvování dalšího kurzu českého jazyka. Jelikož jiný účel svého pobytu v České republice stěžovatel neuvedl, Nejvyšší správní soud vychází (shodně s žalovanou i městským soudem) ze skutečnosti, že jeho cílem je stále zahájení studia na vysoké škole. K tomu je nutný jistý pokrok v jazykové přípravě, který ale stěžovatel nijak nedoložil a sám v kasační stížnosti namítá, že pokrok v jeho studiu českého jazyka po něm nemůže nikdo požadovat. Deklarovaná vzorná docházka do kurzu a aktivita nesvědčí o dostatečném postupu v rámci studia ani o tom, zda stěžovatel naplňuje účel na základě kterého získal povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

[34] V čl. 21 odst. 1 písm. f) směrnice 2016/801, se uvádí: „Členské státy odejmou povolení nebo odmítnou jeho prodloužení, pokud státní příslušník třetí země neučiní dostatečný pokrok v příslušném studiu podle vnitrostátních právních předpisů nebo správní praxe“. Pokud stěžovatel deklaruje jako účel svého pobytu studium, nejeví se požadavek na dosahování pokroku ve studiu nijak přehnaným, jelikož není možné neomezeně prodlužovat povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu studia, pokud se žadatel nikterak ve své úrovni neposouvá, posouvat již nechce nebo dosáhl svého maxima.

[35] Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že stěžovateli nemohlo vzniknout žádné legitimní očekávání ohledně prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ z důvodu, že se rozhodne navštěvovat další jazykový kurz či se rozhodne zahájit další studium. Každý případ je nutno posuzovat s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého jednotlivého uchazeče o vydání pobytového oprávnění, stěžovatelem odkazované případy jsou tedy zcela irelevantní.

[36] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalované, jíž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. února 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu